

JUSTICIA SOCIAL

Núm. 142 - Any IV - Epoca III

Barcelona, 24 de març de 1934

Número solt: 15 Cts.

Organ de la Unió Socialista de Catalunya

El Partit i l'acció sindical

Una nova fase de lluita en l'historial de la U. G. T.

El triomf dels treballadors de Llum i Força és un exemple de fermesa i disciplina

El Front Unic de Llum i Força, després de quatre dies de vaga, ha obtingut una solució satisfactòria del conflicte que havia plantejat. Els treballadors tornen a treballar amb la sensació que l'esforç i la lluita que han sostingut han tingut una eficàcia i un resultat.

D'aquest conflicte important sobresurt, per damunt de tot, l'elevada moral dels treballadors i el sentit de responsabilitat i la competència dels homes que l'han dirigit. Aquesta vaga era una vaga que es feia per guanyar. I s'ha guanyat.

Es cert que en l'admirable disciplina de què han donat proves els treballadors s'ha pogut remarcar una discrepància lamentable. Hi ha hagut una part de personal que, en nom d'unes fórmules doctrinals (i sinó d'aquest personal, almenys d'uns capítols que el fan creure), no ha donat el concurs que calia i que obligava un elemental sentiment de solidaritat a la vaga. Tant se val. Per a la decisió final que havia de tenir aquest concurs no feia falta.

Els treballadors de Llum i Força no lluitaven contra un enemic petit. Les empreses del Gas i de l'Electricitat constitueixen un aparell formidable que equival a un veritable Estat. Empreses d'aquestes, de fet, són un Estat posat dins un Estat d'un país. Disposen de recursos prou contundents per obligar-àdhuc els governants a procedir de la manera que convingui a aquestes empreses.

Es ho de comparar amb motiu d'aquesta vaga la situació d'ara amb la que va produir la vaga contra la Companyia Telefònica Nacional. Tota la força organitzada i de violència de la Confederació Nacional del Treball va posar-se al servei dels vaguistes, i la Companyia va resistir. Ens trobàvem en els inicis del canvi de règim, en què hi havia una veritable antipatia contra aquella empresa, un veritable estat d'opinió que hi anava en contra, i que era una base admirable per entaular un conflicte i malgrat això va constituir un fracàs.

Potser en aquestes circumstàncies el Govern nacional, l'antic Comitè revolucionari, no va actuar com hauria requerit la participació que hi tenien les esquerres. Perquè aquell Govern ja va intervenir; però va ésser per aixafar els treballadors. Ens n'hem de recordar d'això. Mirem, ara, la conducta del Govern de la Generalitat, en el qual participa un company nostre. Són fets aquells d'aleshores i aquest d'ara que serveixen per a ben caracteritzar el que és i el que no és una situació d'esquerres.

En conflictes d'aquesta magnitud és inevitable que es plantegi un problema d'ordre públic, i que tingui lloc la intervenció dels Governants. I si els treballadors es troben reduïts a utilitzar les úniques forces sindicals, no és mai segur que puguin vencer els altres factors que, com l'ambient general i la política imperant, tenen tanta influència en la conducta de les empreses i en les fórmules de solució.

El Comitè de Llum i Força ha portat la lluita de manera que no fos negligit cap aspecte dels que podien contribuir al triomf. Després de desfer les maniobres de les empreses ha sabut situar les negociacions en un pla d'acords raonables i articulats davant del qual, finalment, les empreses havien de sucumbir.

I l'ambient polític i social de Catalunya també hi ha contribuït. El Govern de la Generalitat ha sabut veure que en aquest plec hi havia quelcom més que un afer corporatiu, i ha sabut despullar-se de la propensió a l'autoritarisme, tan fàcil en aquestes coses, per a limitar-se a allò queh a d'ésser la funció d'un Govern: fer d'àrbitre.

Les masses treballadores de Catalunya han de continuar amb l'exemple de fermesa i de comprensió que els seus drets fossin respectats en els darrers conflictes. La tàctica que s'està seguint, i que nosaltres creiem interpretar, en l'aspecte social, ha donat resultats magnífics. I ara hem de saber consolidar-los.

El sanejament de la U. G. T.

Foren molts els obrers que s'estranyaren que la U. G. T. de Catalunya suscrivís, per mitjà del Secretariat Regional, un Manifest de l'Aliança Obrera, en el qual s'invitava als treballadors de Catalunya a un atur de 24 hores per a posar-se, només a Catalunya, als avenços del fixisme.

La declaració d'aquella vaga fou una cosa tan absurda i tan desplaçada (oportunitatíssima, tenint en compte l'èxit, sobre tot, segons un dels firmants del Manifest de l'Aliança), que ja no podia tractar-se de la vaga en si, ni de la necessitat de fer una vaga qualsevol, ni, fins i tot, de fer la revolució, sinó simplement de sapiguer si tota una organització podia dependre del caprici personal d'un home, actuant a tall d'aventurer.

Com era d'esperar els militants que estimen la U. G. T. han sabut reaccionar tan bon punt han vist la seva organització en perill. I malgrat que el Secretariat de la U. G. T., excedint-se en les seves funcions i conculcant els reglaments, es negués a convocar la reunió reglamentària de vocals regionals que assisteixen i controlen l'acció del Secretariat, aquests obligaren a fer complir el reglament, i el diumenge darrer fou convocat un Ple extraordinari dels vocals de Catalunya. Fou examinada l'actuació del Co-

mitè i pres el següent acord que reproduïm de la premsa diària.

LA U. G. T. I LA DARRERA VAGA GENERAL

A la Casa del Poble ha tingut lloc el Ple extraordinari del Secretariat de la U. G. T. de Catalunya, sol·licitat reglamentàriament pels vocals que l'integren, per a jutjar el comportament dels secretaris general i administratiu en relació a la vaga plantejada per l'Aliança Obrera.

En aquest Ple s'ha posat de manifest el disgust dels representants de les federacions d'indústria, disgust que s'ha manifestat en un vot de censura contra el secretari general i secretari administratiu, aprovat per quinze vots contra set i dues abstencions, per considerar que ambdós secretaris han posat en perill la solvència de l'organització, arreconant ensems les normes democràtiques per les quals es regeix la U. G. T., declarant, junt amb altres elements, la vaga general a Catalunya, sense donar-ne coneixement previ, ni sol·licitar autorització del Ple Regional ni de la Comissió Executiva de la U. G. T.

I completarem el nostre comentari amb una observació que creiem més que mai oportuna. No pot ésser que en les organitzacions responsables es prescindeixi sense més, com es fa en la U. G. T., de la direcció per mitjà d'un Comitè, en el qual les opinions sofreixen un contrast que les alliberi dels arrauxaments personals.

Les incidències de la vaga de Llum i Força

La raó de la vaga

Quan el Front Unic de Llum i Força va decidir-se la setmana passada a declarar la vaga, temeraria de sobres. Per part de les empreses s'havia exercit un veritable «chantage», tant damunt les autoritats com damunt la classe treballadora. Per a les empreses no té gaire importància concedir uns augmentos de sous i unes petites millores materials, mentre pugui conservar elements suficients d'ordre administratiu i comercial que li permetin rescabalar-se.

Si pels treballadors tenia importància la part de millores que van obtenir-se en la primera fase del conflicte en què la vaga va poder ésser evitada, quedava pendent d'ésser aplicat allò que feia referència a problemes de seguretat del personal que ultrapassaven allò que significa una mercè d'ordre econòmic, ja que totes les millores econòmiques passatgeres no constitueixen variacions essencials en la naturalesa de l'assalariat.

I és en la part que previa la solució provisional del conflicte, i que feia referència a assegurances i a contracte del personal que les empreses es lliuraren a les més baixes maniobres, a les més escandaloses coaccions, explotant la seva condició d'estrangers, especulant sobre les pugnes polítiques, cercant la intervenció de gent de Madrid; és a dir, tot quan hi ha d'imaginable per a no complir el que havien promès i per a burlar-se i desmoralitzar el personal.

El Front Unic planteja la lluita

Ja en aquest punt en què els treballadors de Llum i Força haurien vist frustrades les seves legítimes aspiracions, i malgrat que unes declaracions de l'autoritat deixaven entreveure que la declaració de vaga podria ajornar-se fins el dia 25 d'aquest mes, el Comitè de Vaga llançava un manifest en el qual exposava crua-ment la situació, que durava feia ja cinc mesos i que, en cas de transigir una mica més, ho podia tirar per terra tot.

Deien, en aquest manifest, especialment: «Nosaltres podem demostrar a l'opinió pública que solament amb una part dels beneficis que obtenen del públic amb l'avassalladora explotació a què el tenen sotmès, poden donar l'a-

Perquè, de mantenir en el successiu aquesta direcció uninominal, no podríem queixar-nos de les arbitrarietats i dels atemptats que pogués cometre un home contra una col·lectivitat organitzada. Cal bandejar els insolvents.

portació que el personal demana.

Estem disposats a descomissar públicament tots els negocis bruts que sabem i tot el joc que per sota una tan els estrangers i anglesos que mangoneixen les empreses, al front dels quals hi ha Mr. Lawton, que ha fugit a Anglaterra i que cobra la fantàstica quantitat de «trema tres mil pessetes mensuals», i protestem que senyors catalans, representants patronals, es posin al costat del capital estranger per a fer-li el joc contra els interessos, no solament del personal, sino fins i tot de Catalunya.»

I acabaven senyalant els punts neuràgics del joc: Contracte de treball. Caixa de Retirs. Aquestes dues reivindicacions, pels treballadors, constitueixen quelcom més que un tira i alliuja com el de tantes vagues. Plantejava la qüestió fonamental de llur seguretat i no podien transigir.

La intransigència de les empreses

Els treballadors anaren a la vaga en perfecte ordre i disciplina. Això fou una sorpresa per a les empreses, les quals havien confiat en una divisió del personal pels augments que els havien concedit, i que entenen havien deixat satisfets a la majoria.

Fou la victòria més gran del Comitè de Vaga. I això li va permetre plantejar un questionari previ abans d'entrar novament en negociacions. Es damunt d'aquesta base que s'han mantingut els contactes amb les empreses, sempre, però, amb la noció exacta de quina era la conveniència del personal i amb prou flexibilitat perquè poguessin ésser examinades totes les fórmules de solució.

Es en el curs de les darreres negociacions on apareix la mala fe i la intransigència de les empreses, provant de fer perdre als obrers els avantatges morals que havien obtingut amb l'ordre oportuna de la paralizació dels treballs. Les empreses anaven rebutjant una a una totes les fórmules de solució, perquè al final aparegués davant de les autoritats que els seus esforços de conciliació eren esgotats.

Entre tant s'especulava sobre una possible normalització dels serveis per mitjà dels equips que les autoritats havien posat a la disposició de les companyies, i amb l'efecte que podria exercir sobre una part del personal. Tot fou debades. Els vaguistes es mantingueren fermes i no hi hagué més remei que cedir.

Aquest és el mot: cedir. Car les empreses, amb la seva tàctica

d'ajornaments i consultes, perseguien la finalitat de no concedir res, malgrat el compromís adquirit, tant davant les autoritats com davant dels treballadors.

La victòria dels treballadors

Les empreses cedeixen en contribuir en un 40 per cent en la caixa de pensions i jubilacions, en garantir els contractes del personal. Per altra banda, queden reconegudes les associacions de treballadors, el personal es reincorpora íntegrament al treball, sense descomptes de cap classe, delegats forans i tot. Les bases, extensíssimes i que no podem reproduir, regulen al detall i l'aplicació de totes les reclamacions accessòries del personal, reglamenten l'aplicació i el règim d'assegurances; és a dir, constitueixen un «cos jurídic» complet, en el qual, dins allò que és humà en les coses i en les paraules dels homes per a eventuals incompliments, els treballadors poden veure els seus drets garantits en absolut.

Es clar. Els obrers no han pogut arribar al màxim d'allò a què aspiraven, però, tanmateix, el que s'ha obtingut és suficient per, en tot cas, resservar-se per a reemprar la lluita un altre dia.

L'Organització, més forta que mai

En resum. Un conflicte magnífic per la tenacitat i la vigilància de les organitzacions que han sortit al pas i han desvirtuat totes les maniobres, i que els ha permès, amb aquesta actitud, de conservar la iniciativa davant de les empreses.

L'organització ha respost a les directrius que prèviament s'havien donat, i el Comitè de Vaga s'ha vist assistit de l'entusiasme dels vaguistes. Hi ha hagut una absoluta penetració entre tots els que lluitaven, negociadors i masses de lluita.

L'organització dels obrers de Llum i Força surt més forta que mai d'aquest conflicte. És aquest el guany més important de la vaga. Els obrers poden haver-se donat compte de la força que tenien i de la que podien obtenir-ne fent-ne un bon ús. Davant de la unió dels treballadors, no hi valen maniobres ni traïcions.

Es un magnífic exemple a oferir a la classe obrera de Catalunya. Pot dir-se que, poc a poc, aquesta va trobant els seus veritables mètodes de lluita i la forma de canalitzar la seva unió amb eficàcia.

Visió socialista sobre la propietat de la terra

III

El pagès sol treballar isolat, sense la relació social necessària per a la seva formació ciutadana; i aquest isolament i aquesta deficiente formació el fan, sovint, presa fàcil dels partits reaccionaris.

Per tal de fer seu al pagès empresari sempre armes innobles i deslleials: l'engany, l'adulació, l'excitació calculada dels sentiments d'egoisme que hi ha a l'ànima de tots els homes i d'una manera ben remarcada a l'ànima dels qui es troben en les condicions econòmiques i morals dels treballadors del camp. A França, com a Espanya i com a tot arreu, la reacció explota l'ignorància dels homes i els pagesos solen ésser una presa fàcil.

..

Hem vist en l'article anterior com el Partit Socialista francès es preocupava del problema de la terra; hem vist com hi donava solucions generoses. No obstant i això, poc temps després del Congrés de Bordeus (Bordeaux) que va fer seves les idees d'Agustí Laurent sobre la propietat de la terra, un gran diari burges de París, «Le Temps», escrivia les següents paraules plenes de mala fe: «Caldrà que els socialistes vagin a dir als electors de 1932 ço que escriuen a llur diari. Que vagin a dir als propietaris de la terra, encara que siguin als més humils posseïdors d'un camp modest, que aquest camp els socialistes els hi prendran quan arribin al poder.»

Per tal de provar aquesta afirmació tan greu, el gran diari de la burgesia francesa no acudeix a textos que fixin la doctrina oficial del Socialisme, ni tampoc del diari orgue del Partit, encara que hi fan al·lusió; acudeix, senzillament, a textos concientment mutilats d'En Jaurés, mort a l'any 1914 i que, per tant, no pot defensar-se. Còpia «Le Temps»:

«Jaurés: Aquesta fórmula general (la supressió de la propietat) nosaltres la proclamem per al món pagès com per al món industrial.» (Diari Oficial de sessions de la Chambre, del 1er. de juliol de 1897.)

En Jaurés no podia defensar-se, però ho féu en el seu lloc «Le Populaire».

reproduint el text copiat, sencer, sense mutilacions. Diu:

«Hi ha una concepció comú a la qual arriben els socialistes de totes les escoles i de tots els països: és la de que no hi ha mitjà d'alliberar al proletariat; és, per tot arreu on hi ha separació, on hi ha divorci entre la propietat i el treball, de reemplaçar la propietat privada dels mitjans de producció, per la propietat social. I sense feblesa, sense dubtes, sapiguem bé que aquesta fórmula general sabia adaptar-se, en la seva unitat, a la diversitat de les condicions econòmiques, nosaltres la proclamem pel món pagès com pel món industrial.»

El falsejament del text és ben manifest. És que hi ha que molts dels que hauran llegit «Le Temps» no llegiran pas ni el Diari Oficial ni «Le Populaire».

I sobre aquesta maniobra deslleial i d'altres per l'estil, la premsa burgesa preparava les eleccions de l'any 1932 que, per cert, donaren 130 diputats al Partit Socialista.

Es tractava d'espantar als pagesos. Els socialistes us prendran la terra! Guerra als socialistes! Calumnia que alguna cosa en queda. És aquella fórmula jesuítica de que el fi justifica els mitjans. I com que la burgesia compta amb els diaris de gran tirada que arriben a tot arreu, els efectes són inevitables.

Voldríem que els pagesos que ens lleixin s'hi fixin bé i en treguin experiència. També a casa nostra, una premsa venal i tendenciosa tractarà de fer-se's seus. Que pensin que la pagesia desvetllada i conscient és la millor garantia contra la reacció social i política. Que pensin que l'exploitació existeix a la ciutat i al camp i que els explotats deuen anar d'acord per tal de redimir-se.

JOSEF COLL CREIXELL

La minoria socialista a l'Ajuntament de Barcelona

Malgrat trobar-se encara en ple període d'estudi i plantejament dels problemes per a endegar-los en forma adient amb l'ideari que la informà, la minoria consistorial socialista de Barcelona ha començat a actuar.

Entre altres iniciatives i projectes que prepara i que espera veure realitzats, ha aconseguit ja (acord del 14 de març) que s'exigeixi als contractistes d'obres i serveis de l'Ajuntament el compliment de les lleis socials; establir la setmana de 44 hores en els tallers municipals (id. del 28 de febrer); reglamentar el treball dels obrers cirabotes d'acord amb la representació professional (id. del 7 de març); fer llevar una hora més tard (a les 7 en comptes de les 6) els ciutadans recollits en asils municipals (ordre del conseller delegat d'Assistència); revisar la constitució i funcionament de la Borsa de Treball local, en la qual s'observaren irregularitats, etc.

Entre els assumptes en preparació proposats figuren: extimir del pagament d'arbitris municipals les entrades obreres de caràcter mutual i cultural, i les polítiques de tota mena; extimir les Cooperatives populars dels drets d'anàlisi que paguen llurs productes al Laboratori Municipal; donar preferència, en igualtat de condicions, a les Cooperatives de Producció, per a tota mena d'obres i subministraments al Municipi; substituir el personal religiós d'alguns serveis, etc.

La minoria anirà donant comote, periòdicament, de la seva acció.

Els diaris de dreta — comprenent-hi, naturalment, des de la llerrouxista *Noche* fins a publicacions que es diuen d'esquerra — tornen a desfermar la campanya contra la Unió Socialista. Juguen amb un equivoc maliciós, però fàcil de desfer.

Es saben acabar — o ho volen fer veure — que si som enemics radicals dels Govern reaccionari de Madrid figurem al Govern de Catalunya. No diuen, és clar, que no és igual el Govern de Catalunya que el de Madrid; però, encara que no ho diguin, no creiem que ningú sigui capaç d'ofendre el nostre Govern comparant-lo amb aquell altre.

Són revolucionaris — exclamen — i tenen un Conseller! I és aquest Conseller, garantia davant dels obrers de la lleialtat del Govern català, el blanc de les seves ives. Els demagogs li diuen demagog; els moderats l'acusen de moderat. Una miqueta més i, a través d'ell, els radicals ens diran lladres!

Aquest joc infantil de voler fer barallar la U. S. C. amb els partits d'esquerra coaligats, quan tots junts fem feina revolucionària, no fa efecte a les masses populars. Però, per si algun militant de bona fe s'hi pogués impressionar, només recordem dues coses: la primera, unes declaracions del company Prieto a *El Socialista* afirmant que el Partit Socialista i les esquerres catalanes són les úniques forces que s'oposen a l'amenaça reaccionària; la segona, l'editorial d'aquell mateix diari condemnant, per estèril i fins per equivocada, la temptativa de vaga que s'intentà produir a Catalunya, secundant — de bona fe, és clar; almenys així ho volem creure — una maniobra llerrouxista per tal de declarar l'estat de guerra i així prendre la guarda de l'ordre públic de mans del nostre Govern.

Quant al Conseller, ni ell ha d'encaparrar-se pels atacs ni li cal cap defensa nostra. Tots ens coneixem, en aquesta Catalunya petita, i sabem on es troben els fracassats o els indesitjables — és el lèxic d'ells. Tothom coneix el nostre President, i els republicans no poden retrobre res al republicà Joan Comorera empresonat el 1917 amb el aleshores rebel Marcellí Domingo; els catalans no poden censurar res al director de *Nación Catalana*, de Buenos Aires, durant la dictadura; els socialistes no podem desconfiar del company expulsat, per socialista, de la República Argentina, en advenir la dictadura que hi ha encara en aquell país.

La U. S. C. és representada, i ben representada, al Govern de concentració d'esquerres, per voluntat democràtica del Partit, en la persona del seu President, com estaria ben representada per qual-sevol altre dels seus membres, puix que no som una colla personalista. I la gestió del nostre representant — no massa aparatosa, però eficaç — ens obliga a solidaritzar-nos amb ell en la seva acció personal i política, i a desdenyar els atacs insolents que el Partit rep en la seva persona.

Fer de socialistes

La gravetat de l'hora que vivim no ha de fer-nos oblidar que en aquesta situació, poc o molt, hi tenim una part de culpa acumulada. I davant de la lluita que tenim plantejada, la necessitat de posar en evidència les malifetes dels seus principals responsables podria disculpar-nos dels errors en que novament podríem incórrer.

Nosaltres ens hem caracteritzat com a socialistes per la forma ponderada de situar-nos davant de totes les situacions, particularment davant de tot procés revolucionari. Aquesta tàctica creiem que respon, en general, a la índole de tots els moviments col·lectius. I els moviments col·lectius sempre tenen lloc quan una reforma es fa evident que pot ésser aconseguida amb el mínim de transtorns. D'aquesta manera va tenir lloc l'adveniment de la República. Va produir-se aquella suma enorme de voluntats per la limitació de l'objectiu que es perseguia.

I així no vacilem a formular aquesta afirmació: la massa obrera no secundarà altres moviments que aquells que tinguin un objectiu limitat i concret que pugui ésser recolzat pel màxim d'elements socials.

I quan als socialistes, ha pogut ésser-nos llançada l'acusació de que si les conquestes de la República no varien anar més enllà fou perquè vàrem ésser poc revolucionaris, poc ha de costar-nos de demostrar que no va fer-se altra cosa que el que va voler la massa, ja que els que s'hi van acostar per a invitar-la a la «seva» revolució no van ésser escoltats.

I no podem admetre aquell argument de circumstància que consisteix en dir: naturalment, les tendències revolucionàries no van poder portar les masses a la revolució perquè els socialistes no van secundar-les. Ja que aleshores nosaltres podríem replicar que, si del que es tracta és de portar a cap l'emancipació del proletariat, tothom pot estar segur que si els demés ens donessin llur ajut, el poder aconseguir-ho seria cosa de poques setmanes.

S'oblida que, sempre, sempre, la força que arriba a assumir la direcció d'un moviment col·lectiu no ho aconsegueix més que en la mesura que li té fidelitat i que sol traduir els seus anhels més pregons en realitzacions d'ordre pràctic.

A aquest respecte, en el que va de República, els socialistes hem servit fidelment un corrent de la classe treballadora i hem tret de l'acció des del poder el màxim de realitzacions de classe. I quan es digui que amb uns altres mètodes s'hauria pogut obtenir més, a part de que una afirmació així és gratuïta, es negligeix el factor que, en tot cas, ho podria determinar: un

estat de consciència col·lectiu. Si hagués existit un sentit de la revolució superior al que han representat els socialistes, podem estar segurs que, amb nosaltres o sense nosaltres, s'hauria obert pas.

No es tracta de fer o no fer revolucions. Els socialistes no actuem per la màgia d'una fórmula, per un arruixament sentimental o per un moviment de l'instint; sinó pels postulats d'una doctrina. I diguem-ho clar: Un dels errors que s'han comès des del poder és el d'haver-se deixat emportar per la suggestió d'aquest mateix poder, volguent-ni veure possibilitats superiors als nostres mitjans. El poder republicà, precisament per no ésser un poder socialista, no permetia ni permet portar a cap moltes mesures de caràcter socialista.

Però, és que moltes vegades poden aturar-se els elements realitzadors? Al poder o fora del poder és molt humana la tendència d'estirar més el braç que la mànega. O de quedar-se curt, si l'ambient coacciona. Tenim moltes culpes per excés o per defecte. En la participació en el Govern Azafia i en la conducta de la minoria socialista en les Constituents va fallar moltes vegades això que n'hem dit la ponderació socialista. Per exemple: quan va ésser elegit l'actual President de la República.

Si volem ésser socialistes no hem d'oblidar les limitacions de les iniciatives, posat que volguem que aquestes siguin viables. Limitades, però, dins el nostre credo; mai fent una mercè a aliats, i sobretot, si són republicans. I no hem d'oblidar, tampoc, que quan una acció pot tenir un abast revolucionari, el pitjor és que ens hi lliurem sense tenir-ne consciència, car la revolució ens vindria al damunt sense trobar-nos preparats.

Aquestes reflexions les volem aplicar a les actuals circumstàncies. I penso que, ara, no podem ésser juguets i víctimes d'una suggestió més. Hem d'enfocar la situació com a socialistes, en virtut d'un principi fred de doctrina; entenguem bé, de la doctrina que llurement hem escollit. I tota la indignació que pugui produir-nos el que està fent el govern llerrouxista, no ha de fer-nos anar allà on l'instint desfermat ens portaria, sinó allà on vulgui la consciència i la necessitat.

Tota l'acció revolucionària que calgui plantejar ha d'ésser-ho en funció d'un objectiu limitat i assequible. I penso que aquest objectiu sols podrà ésser assolit si es produeix un moviment col·lectiu prou fort per a suportar-lo i sostenir-lo. Del contrari, no. I passarà el que hagi de passar.

RAMON JOVÉ BRUFÀU

Crèdit i Previsió

SOCIETAT COOPERATIVA
Corts, 67-8, 1.º - Tel. 16872

L'objecte de la Societat és practicar la cooperació en el crèdit, l'estalvi i la previsió suprimint el lucre en aquestes activitats

Calçats d'estiu
Exclusiva Maripi
Joan Escarpanter
Canet de Mar

Unió Socialista de Catalunya

La Junta Directiva de la Secció de Figueras, de la Unió Socialista de Catalunya, ha quedat constituïda de la manera següent:

President: Josep Esteve i Sala.
Secretari: Salvador Valls i Comas.
Vocal primer: Josep Debessa i Puigvert.
Vocal segon: Josep Bruñol Alberni.

Voleu comprar llibres?
demaneu-los a

LES LLETRES SOCIALISTES

Voleu ajudar una organització que destina els seus possibles excedents a la propaganda dels nostres ideals?
Feu les comandes a

LES LLETRES SOCIALISTES

Voleu amb la participació cooperativa en els excedents, comprar llibres a preus assequibles?
Feu-vos membre de

LES LLETRES SOCIALISTES

Hores d'oficina: De 5 a 7 de la tarda, tots els dimarts, dijous i dissabtes feiners.
Casa del Poble, Primer de Maig, 7. Telefon 11482.
BARCELONA

Un manifest d'Aliança Obrera

Aliança Obrera ha publicat un Manifest, adreçat a tots els treballadors parlant de la vaga general del dia 13.

No hi hauria res a dir, perquè és molt natural que el Comitè (anònim) vulgui justificar el seu fracàs. Però a part de no signar-lo els components del Comitè, degut al fet que ja està escapçat per baixes sensibles, hem de sortir al pas dels atacs que el Manifest conté contra la Unió Socialista de Catalunya.

Aquests atacs són una infàmia. Hem de repetir el que deïem en el número de JUSTICIA SOCIAL de la setmana passada, que la Unió Socialista de Catalunya no féu res per a operar-se a l'intent de vaga. Invitem els companys d'Aliança Obrera que provin d'una manera o altra llurs afirmacions sobre la conducta nostra.

Quant a l'afirmació de manobres tòrbols i sabotatges, realitzats per la U. S. C. entre els Sindicats de la U. G. T., queda contestada amb l'acord pres dimenge darrer pel Ple extraordinari del Secretariat de Catalunya. L'esmentat Ple aprovà, per una majoria aclaparadora, un vot de censura al secretari general i al secretari administratiu per haver posat en perill la solvència de l'organització de la U. G. T. en declarar la vaga general a Catalunya, sense autorització ni del Ple Regional ni de la Comissió Executiva de Madrid.

La vaga general va fracassar perquè el proletariat de Catalunya va comprendre que anava a ésser enganxat una vegada més per disposicions particulars i insolents.

A les Seccions

LA UNIO SOCIALISTA DE CATALUNYA es troba en uns moments de plena activitat. I cal dir-o, a Barcelona, les Seccions del Partit no es distingeixen pas per les seves iniciatives. S'imposa una mobilització dels militants del Partit i de les Seccions, ja que mai com ara les responsabilitats han estat tan enormes, ni mai com ara les tasques han estat tan feixugues i els moments tan greus.

TREBALL!!

Insistim i insistirem cada setmana fins que el nostre diari TREBALL surti a llum. Ens cal de fer-ho perquè un diari propi és una cosa no ja convenient sinó necessària, imprescindible i inajornable.

Cada dia anem rebent noves subscripcions de "Bons", però no en la quantitat que desitgem i que necessitem. S'ha d'imprimir una gran activitat, i que diàriament s'acceleri, perquè la publicació de TREBALL sigui possible a la major brevetat.

Atenció, doncs, a les Seccions, a les Agrupacions, als afiliats tots. Penseu en TREBALL i prengueu part a la subscripció dels "Bons" emesos. Tothom hi ha de contribuir, tots els afiliats han de tenir "Bons" per tal de reunir el capital necessari perquè TREBALL sigui un èxit.

Tenim la pretensió de publicar un diari doctrinal i d'informació que pugui substituir tot altre diari que els afiliats puguin tenir. I per a fer un diari que aconsegueixi aquesta finalitat cal esmerçar-hi els mitjans necessaris. Cal que TREBALL sigui un diari definitiu i de llarga vida.

El primer número sortirà el dia primer de maig. Per ara no podem fer altra cosa que pensar a fer un número de propaganda, però si l'entusiasme dels nostres afiliats respongués, com seria de desitjar, el número del Primer de Maig podria ésser no un sol número, sinó l'exemplar número 1 de TREBALL. Amics i companys! Feu un esforç per al vostre diari TREBALL.

La vida futura del nostre Partit el necessita. El Socialisme, a Catalunya, l'exigeix.

PARAULES DE PRIETO

“En front del feixisme només hi ha els socialistes i l'Esquerra Catalana. Amb l'Esquerra, com a factor de lluita antifeixista, i amb tots els socialistes, a la punta del combat revolucionari.”

CAL ACABAR AMB L'EQUIVOC ANTICOL·LABORACIONISTA

Un compromís elemental

Els darrers conflictes socials concentren l'actualitat en l'aspecte obrer de la present situació política. Primer, amb relació a l'aspecte públic; segon, en allò que fa referència a l'esdevenidor del règim. Per raó de la situació delicada que travessam, en què tot es mou entorn de les forces organitzades del proletariat, tot el que pugui passar depèn del lloc que ocupi el proletariat en la República. La forma amb que aquest sigui valoritzat donarà la mesura de la vigoria o del grau de mixtificació a què ha caigut el règim.

Per altra banda, relacionada la conducta dels poders públics amb el fet que hi tinguin o no hi tinguin accés les esquerres, el proletariat es troba també endut per la necessitat de participar en aquest plec entre dretes i esquerres. Tot conflicte que plantegi el proletariat té, en les circumstàncies actuals, una immediata repercussió política; tant se val que el conflicte sigui per una protesta contra el feixisme, o per una reivindicació corporativa.

Dos ordres de moviments de vaga poden ésser comparats per veure en cadascun d'ells quina ha estat la influència d'ordre polític. Pel que fa a una vaga de protesta, més o menys revolucionària, podem apreciar la que va intentar portar a terme l'Aliança Obrera, i que va fracassar perquè es movia en un ambient artificial, en pretendre resoldre una actitud contra el feixisme que Catalunya ja té resolta. A aquest respecte, Catalunya fa temps que es troba, podríem dir, en peu de guerra i amb l'arma al braç. Després hi ha hagut les vagues corporatives de l'Edificació, a Madrid, i de Llium i Força, a Barcelona. A Madrid, amb una patronal provocativa suportada per un Govern de dreta; a Barcelona, unes empreses que s'han avingut a una solució favorable a la classe obrera amb un Govern d'esquerra.

Es a la llum dels esdeveniments, dels resultats d'una política, que pot mesurar-se el veritable abast d'una tàctica i d'una línia de conducta, com és la que segueix la Unió Socialista. Pel que fa a Catalunya, en aquest mateix número de JUSTICIA SOCIAL publiquem un paràgraf d'un article de "El Socialista", que fixa d'una manera diàfana el concepte que ha de merèixer a la classe obrera l'actual situació de Catalunya.

A Catalunya, doncs, per la situació de govern que va crear l'actual Govern de concentració d'esquerres i socialistes; i pels resultats, igual en l'ordre d'una política general contra la reacció, que pel que fa al lloc que ocupa la classe obrera en les preocupacions de govern, podem ben dir que la col·laboració que nosaltres hi hem donat ha assolit plenament els seus objectius i ha estat beneficiosa.

Ara bé. Hem d'anar en compte a tirar per terra una situació que, pel que està passant a Madrid, esdevé de suma fragilitat. Vagues com la de l'Aliança Obrera, fracassos que, amb un mínim de visió i de sentit de responsabilitat, són tan fàcils de prevenir, poden donar la impressió a l'adversari que la nostra força no és tan important com realment és. Els fracassos donen armes a l'adversari. I una actitud d'amenaça revolucionària permetent, a més que resultaria ridícula, risca de convertir un plec polític tan important com el de l'orientació de la República, en un problema d'amor propi.

Som nosaltres els que estem en el bon camí. I mentre els partits obrers poc experimentats o sense visió del què cal fer ens hi obliguin, no abandonarem de cap manera la defensa de la classe obrera, i seguirem defensant el punt de vista de col·laborar en un govern i en una situació, que sense nosaltres perdria la raó d'ésser, i a més encoratjaria el feixisme. Hem de fer contrapès al mal que fan la manca de visió i els fracassos dels altres.

Cal tenir en compte, a més, que els bons resultats que obté la nostra col·laboració en el Govern de la Generalitat s'expliquen pel fet que la Generalitat no és ben bé un veritable Estat. El problema de la col·laboració està justificat perquè en aquest cas s'aparta de la manera corrent i dels compromisos que suposa qualsevol Estat buge; i deixa un marge suficient per a una acció revolucionària, i la possibilitat que aquest Govern pugui actuar com a veritable Comitè.

Tenim perfecta consciència d'allò que té de relatiu tota activitat compartida per elements de significació ideològica i social diversa de la nostra. La part essencial és de veure si la conveniència de la classe obrera és ben servida, i si realment les circumstàncies permetran utilitzar la col·laboració per a les finalitats que, en aquest aspecte relatiu, interessin a la classe treballadora. I res més. Res més, digui el que vulgui la premsa d'esquerra, la qual, en els comentaris respecte a la darrera vaga, no ha planyut les demostracions d'incompetència i d'ignorància de les qüestions socials.

No hi ha ningú més per a representar el proletariat en la lluita antifeixista a Catalunya, servint-se de l'únic instrument eficient que és el Govern de la Generalitat; no hi ha ningú més que nosaltres. I ja sabem per endavant que situacions semblants costen de comprendre. I no cometem l'error per la coacció dels enemics de la classe treballadora d'abandonar el compliment d'una missió que els esdeveniments ens han posat al damunt, i que constitueix un compromís elemental de defensa de classe.

Les pensions dels capellans

El Govern de putxinells d'Espanya ja no pot evitar que sigui discutit i aprovat el projecte de pensions a la clerecia. I tornarem a veure els capellans vivint a l'esquena de tots els ciutadans, tants dels que els estimen, que són molt pocs, com dels que els aborreixen, que són la majoria.

Els mateixos capellans i els catòlics rabiosos són els que han fet odiosa la religió i l'han convertida en un perill públic que per higiene social i humana hauria de desaparèixer.

Si els catòlics mantinguessin els sacerdots de llur religió, no hi hauria res a dir, com no hi ha res a dir que els partidaris d'altres religions mantinguin llurs sacerdots; però és inconcebible que l'Estat, que ha de representar els

interessos de tots els ciutadans, els obliguin a pagar les despeses d'una religió que només és professada per una part d'ells. I és més inconcebible, encara, el cas de la República espanyola, on se'ns obliga tots a mantenir uns propagandistes antirepublicans.

No és lògic i com que no és lògic no podrà durar gaire el pagament de pensions als capellans de totes mides de la religió catòlica, apostòlica i romana.

I encara podrà passar una altra cosa de la qual només els mateixos catòlics en tindran la culpa. I és que un bon dia totes les esglésies i els convents i altres cautes de la clerecia siguin abrandats pel foc, que és un element sanejador de primer categoria.

El nostre programa:

VOLEM una democràcia socialista, o sigui amb intervenció directa dels individus i nuclis socials en el regim de la col·lectivitat; VOLEM la socialització de la riquesa; VOLEM la supressió dels cossos armats; VOLEM la supressió de les fronteres fiscals i econòmiques; VOLEM l'escola única, o sigui l'obligació de la col·lectivitat de donar a tots els ciutadans una integral educació formativa i que tots tinguin obert el camí als ensenyaments superiors mitjançant la selecció d'aptitud; VOLEM assegurar per a tothom el dret a la vida; VOLEM la desaparició de les classes socials. I tot això ho aconseguirem, costi el que costi, per tots els mitjans al nostre abast.

*Maripi,
Maripi, Maripi
Es el calçat
preferit*

Ves per on!

«La Veü de Catalunya» fa uns grans esgarips perquè diu que li desfiguren el Sometent! D'ara endavant diu que només tindran dret a pertànyer al Sometent gent d'esquerra i a les ordres directes del conseller de Governació. I doncs, què? No és prou encara que en la judicatura, la burocràcia, l'exèrcit siguin gairebé tots monàrquics aquells que en porten el control, després de tres anys de República?

La Lliga creu, potser, que la gent d'esquerra bada?

Amb tot, per nosaltres, poden dissoldre avui mateix tots els Sometents haguts i per haver. Per a nosaltres l'interessant seria la creació legal o extralegal, ens és igual, de les milícies obreres que collessin fort els Puig i Cadafalch i els Cambó tan aficionats a vendre's Catalunya a l'empar d'aquest mateix Sometent que ara en reivindiquen una neutralitat que feina tindrien a explicar-nos com se menja.

No és pas tan llunyà el dia que Cambó feia el carnestoltes amb l'espigarda sobre l'espatlla a la caça dels treballadors barcelonins. Devien defensar Catalunya els vetes-i-fils del 1919 a l'ordres del monàrquic i espanyolista Vidal i Ribas...

Si la destrucció del Sometent fos veritat de debò, tal com denuncia «La Veü de Catalunya», avui fos i demà, festa!

Paraules des de Catalunya

Llavors del canvi de règim — que avui ens sembla ja tan llunyà —, es va produir en un extens sector de la política catalana un cert moviment d'optimisme i de satisfacció en allò que feia referència a l'actitud d'Espanya davant el problema de les reivindicacions de Catalunya. Hom creia — i tanmateix les apariències semblaven justificar-ho a bastament — que amb la caiguda de la monarquia havia desaparegut per sempre, degut a un estrany fenomen de metamorfosi d'una mentalitat col·lectiva, l'hostilitat de la immensa majoria del poble espanyol envers les aspiracions dels catalans, llevat, naturalment, d'una petita fracció, agombolada en l'estol dels bròfecs i sorruts cavernícoles enemics eterns de la llibertat de la nostra terra. El temps, implacable, ha cuidat de desfer les il·lusions que havien nodrit els homes liberals i d'esquerra, d'arreu d'Espanya.

Ja quan la discussió de l'Estatut, hom va poder presenciar com s'iniciava i anava prenent cos una campanya encesa i abrandada contra el compromís que havia acceptat el Comitè revolucionari d'escoltar la veü de Catalunya a l'hora d'anar decididament a una transformació radical de l'anacrònic Estat espanyol. I aleshores, hom ja pogué entrellucar que el nostre dret a l'autodeterminació només comptava amb la comprensió — no pas massa reeixida en alguna zona en el moment de les concrecions — d'una minoria selecta d'homes que no amagaven pas llur simpatia i llur desig de fallar sincerament i lleialment el nostre plec. La massa, però, o bé mostrava indiferent, o bé adoptava un posat francament irreduïble.

Per això no ens ha d'estranyar gens, ens sembla, la trajectòria que en allò que afecta les qüestions de Catalunya, ha emprès la política governamental de Madrid, d'ençà que el moviment ascensional cap a un veritable règim democràtic ha sofert una virada brusca cap a la dreta i ha iniciat, d'una manera declarada i més o menys franca, un retrocés cap a actuacions pretèrites que molts creien anihilades per sempre més. Si l'esperit imperialista i dominador d'una part d'Espanya — i no pas la més petita, malauradament — s'ha mantingut amagat un cert temps mentre hi ha hagut una situació d'esquerra, és natural que ara, quan tot torna a prendre un to reaccionari, es reviscoli de bell nou i repregui altre cop les posicions que havia perdut. Els esdeveniments van demostrant cada vegada més que

els amics amb què Catalunya comptava a Espanya no són pas tan nombrosos com ens creïem i que es reduïxen a un grup més aviat petit i, avui per avui, amb no pas gaire influència en la marxa dels afers de la governació de la República.

Ens ha suggerit tots aquests comentaris — i d'altres encara que no creiem convenient d'exposar de moment — l'article que amb el títol «Palabras a Cataluña» ha publicat el nostre estimat col·lega *El Socialista*, de Madrid. Ens ha semblat que un deure estricte de cordialitat i de justa correspondència, si més no, ens obligava a no deixar incontestades les paraules, plenes d'afecte i de bon sentit, que hi són escrites.

«Catalunya — diu l'articulista — es substància eterna, valor permanent.» Exacte. Però, cal que no oblidis ningú — ni aquells sectors més avançats i més revolucionaris de la República — que aquesta substància eterna i aquesta valor permanent influeixen i s'infiltra d'una manera ineluctable — gosariem dir — en totes les nostres activitats i en totes les nostres actuacions com a homes. Car ens és impossible, per una llei fatal i indefugible, de renunciar i de prescindir de la nostra condició de catalans, tot i estar disposats sempre a combatre tot nacionalisme estret i contrari als sentiments d'universalitat i de fraternitat que, com a socialistes, ens hem proposat de defensar sigui en el terreny que sigui.

Catalunya, com a personalitat col·lectiva ben definida, no es resignarà mai a ésser, com ve a dir el nostre company, un argument més a favor d'una política determinada. En aquest sentit, Catalunya està per damunt dels episodis i de les anècdotes, i si arriba l'hora, la nostra terra sabrà comportar-se com una terra lliure habitada per homes lliures i emancipats de tota tutela.

PAU CIRERA

Una fellaia lerrouxista

La vaga de Llium i Força haurà acabat massa bé. I ha sorgit el pertorbador. El Delegat del Treball, don Cristófor Massó, s'ha negat a deixar reprendre la feina als obrers de «La Productora de Forces Motrius».

Cal fer prevaler el principi que els acords sancionats per l'autoritat legal han d'ésser acatats per l'autoritat clandestina.

“Nos duele que en el juego anticatalán de las derechas éstas encuentran colaboradores donde no podían soñarlo.”

(De l'editorial de "El Socialista" del dia 18.)